

Arrest

nr. 97 663 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 17 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FALLA, die *loco* advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 25 mei 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 6 augustus 2010 ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 8 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 17 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 06.07.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Er is geen enkel vitaal orgaan aangetast, en de medische problematiek van betrokkene vereisen geen speciale beschermingsmaatregelen. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid .van de wet van 15 december 1980:

2° hij die langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. [...]”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie van niet-ontvankelijkheid gericht tegen de tweede bestreden beslissing op dat verzoeker in gebreke blijft de juridische bepaling te duiden die hij geschonden acht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het ingestelde beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De exceptie van verweerder is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van de Grondwet, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel dat alle beslissingen moeten berusten op wettige en juridisch toelaatbare motieven en van de beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur. Tevens stelt hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] ALORS QUE la partie adverse ne peut pas déclarer la demande de séjour médicale non fondé en se basant sur l'article 9 ter §1, 1°.

Qu'en effet, la demande de séjour du requérant a été déclarée recevable par une décision du 6.8.2010.

QU' il ressort de l'article 9 ter §3,4° que la demande de séjour médicale doit être déclarée irrecevable si le médecin conseil estime que la maladie ne répond pas à une maladie visée au §1,1°.

Qu'en effet, l'article 9 ter §3 stipule : [...]

Que la demande de séjour du requérant ayant été déclarée recevable le 6.8.2010, la partie adverse ne pouvait déclarer la demande non fondé sur base dudit article.

Qu'en effet, à partir du moment où la demande a été déclaré recevable, elle est présumée remplir la condition du § 1, 1 °.

Que partant la partie adverse viole son obligation de motivation formelle ainsi que les dispositions du présent moyen.

Deuxième Branche

EN CE QUE la partie adverse estime n'examine pas la disponibilité et l'accessibilité des soins au pays de provenance:

ALORS QUE la partie adverse a l'obligation au stade du fond, d'examiner la disponibilité et l'accessibilité des soins au pays d'origine.

Qu'il appartient en effet à l'Office des étrangers, selon les principes de bonne administration, de statuer en pleine connaissance de cause et, dès lors, de procéder aux investigations nécessaires de manière à être pleinement informée tant de l'état de santé du requérant, que des possibilités réelles de soins dont il disposerait en cas de retour (cf C.E., arrêt n° 65.160 du 11 mars 1997 ; C.E., arrêt n° 82.698 du 5 octobre 1999 ; C.E., arrêt 91.709 du 19 décembre 2000).

Qu'il revient également à l'administration de s'enquérir de la qualité des soins prodigués dans le pays pour le traitement de la pathologie en question (cf C.E., arrêt n° 75.389 du 22 juillet 1998 ; C.E., arrêt n° 83.760 du 30 novembre 1999 ; C.E., arrêt n° 72.594 du 18 mars 1998).

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A. 179.818/29.933) ;

Qu'une règle « impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision » (CE, arrêt n°19.218 du 27 octobre 1978, Schmitz ; M. Leroy, Contentieux administratif, 3ème édition, Bruxelles, Bruylant, 2004, p. 445) ;

Que l'administration doit prendre en considération tous les éléments du dossier et ce correctement ;

Que force est de constater que tel n'est pas le cas en l'espèce et que la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle et commet une erreur manifeste d'appréciation."

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Hierbij wordt verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2012, dat samen met de eerste bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In dit advies wordt vastgesteld dat uit de voorgelegde medische stukken – die dateren van minstens anderhalf jaar geleden – blijkt dat verzoeker lijdt aan een pijnlijke rugpathologie ten gevolge van een scheve rug, doch dat niet blijkt dat er nog verdere verwickelingen waren en dat evenmin blijkt dat er nog sprake is van een verdere behandeling. Er wordt hierbij ook op gewezen dat er geen levensbedreigende aandoening of klacht aanwezig is, er – zeker recent – geen hospitalisaties waren, er geen vitaal orgaan is aangetast en de aangehaalde toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. Hij besluit dat het niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van dit wetsartikel.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering niet afdoende is en hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem eerste

bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet correct is en dat verweerder heeft nagelaten alle wettelijke vereiste onderzoeken te voeren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 25 mei 2009 een aanvraag indiende om op grond van medische redenen te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen medische problematiek. De ambtenaar-geneesheer bracht op 6 juli 2012 volgend advies uit:

“[...] Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 30/04/2009, 12/01/2011, 19/01/2011, Dr. [M.], scoliose (scheefstand) rug en cervicale, lumbale en dorsale rugpijn, anti-inflammatoire middelen worden voorgeschreven. Het laatste attest spreekt van bijkomende onderzoeken (echografie), waarvan resultaat later niet meegedeeld werd.

- 30/04/2009, Dr [J.], vermeldt artrose.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 38-jarige man lijdt aan een pijnlijke rugpathologie ten gevolge van scheve rug.

Er waren geen verdere verwickelingen meer.

Wij zijn niet op de hoogte noch van de verdere behandeling noch van de ernst van verdere verwickelingen, niets werd door verdere verslagen geactualiseerd.

We dienen hier op te merken dat we slechts over summiere medische informatie beschikken, door de betrokkene werden sinds meer dan 1,5 jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld m.b.t. een verdere medische oppuntstelling in deze context (bv. consultatieverslagen, verdere behandelingen, resultaten van uitgevoerde labo-analyses en/of van andere technische onderzoeken).

Er is hier geen levensbedreigende aandoening of klacht aanwezig.

Er waren geen hospitalisaties, zeker geen recente.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel van zijn middel dat op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te worden verklaard indien de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat zijn aanvraag reeds onvankelijk werd verklaard op 6 augustus 2010 en dat bijgevolg dient te worden aangenomen dat zijn aandoening voldoet aan de vereiste van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er evenwel op dat de niet-ontvankelijkheidsgrond vervat in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet pas werd ingevoerd door de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 6 februari 2012, inwerkingtreding op 16 februari 2012). Deze wetsbepaling was aldus nog niet aangenomen of in werking getreden op het ogenblik dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk werd verklaard. Dit gebeurde immers reeds bij beslissing van 6 augustus 2010. Een dergelijke niet-ontvankelijkheidsgrond was op dat ogenblik niet voorhanden. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat *in casu* de onvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf reeds een toetsing inhield door een ambtenaar-geneesheer of een ziekte voorligt die al dan niet van aard is dat deze aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker kan dan ook niet worden aangenomen en hieruit blijkt niet dat verweerder, of de ambtenaar-geneesheer, zich *in casu* niet kon steunen op de vaststelling dat het geen ziekte betreft zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van deze bepaling.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte, in het kader van het gegrondheidsonderzoek, geen onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland en de kwaliteit van deze zorgen.

De ambtenaar-geneesheer gaf in zijn advies van 6 juli 2012 evenwel aan dat verzoeker weliswaar lijdt aan een pijnlijke rugpathologie ten gevolge van een scheve rug, doch dat niet blijkt dat er nog verdere verwickelingen waren en dat evenmin stukken werden overgemaakt over de verdere behandeling die nog vereist zou zijn. Hierbij werd daarnaast eveneens aangegeven dat er geen levensbedreigende aandoening of klacht aanwezig is, er – zeker recent – geen hospitalisaties waren, er geen vitaal orgaan

is aangetast en de aangehaalde toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. De Raad stelt vast dat verzoeker, aan de hand van zijn betoog, voormelde vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat geen stukken voorlagen over de verdere behandeling die verzoekers aandoening op dat ogenblik nog vereiste, niet betwist laat staan weerlegt. Hij brengt zelf ook geen medische stukken aan waaruit blijkt dat zijn aandoening op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een verdere behandeling vereiste, laat staan welke. Nu verzoeker zelf in gebreke blijft aan te tonen dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog enige medische zorg of behandeling vereist was en dat de ambtenaar-geneesheer wat dit betreft ten onrechte geen of niet afdoende rekening heeft gehouden met bepaalde door hem overgemaakte medische stukken, kan niet worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen verder onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland. Een dergelijk onderzoek is immers pas vereist, en kan ook slechts op nuttige wijze worden doorgevoerd, indien op duidelijke wijze uit de voorgelegde medische stukken blijkt welke behandeling en zorgen noodzakelijk zijn.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is om dezelfde reden niet dienstig, alsook gelet op het feit dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Ook dit onderdeel van het middel kan aldus niet worden aangenomen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, dat zij niet op zorgvuldige wijze deze beslissing heeft voorbereid of dat de eerste bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.2.3. Enige schending van een ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op basis van het betoog van verzoeker evenmin worden vastgesteld.

4.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker het motief in de eerste bestreden beslissing, en meer specifiek de vaststelling in deze zin in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2012, niet weerlegt dat niet blijkt dat nog enige verdere behandeling is vereist. Hij betoogt op geen enkele wijze dat hij nog een behandeling behoeft, zo ja welke, en dat deze niet voorhanden zou zijn in zijn herkomstland. Hij blijft verder ook in gebreke te duiden om welke concrete redenen een terugkeer naar het herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM tot gevolg zou hebben. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

4.2.5. Verzoeker beroept zich verder eveneens op een schending van artikel 23 van de Grondwet. Een concrete uiteenzetting ontbreekt evenwel van de wijze waarop de eerste bestreden beslissing deze grondwettelijke bepaling zou miskennen. Er kan niet worden volstaan met een loutere verwijzing naar een grondwettelijke bepaling, waarbij het aan de Raad en de tegenpartij wordt gelaten het middel zelf te interpreteren. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS